

PHẦN 10

Lâm đốt cho mình một điều thuốc rồi với tay mở cassette Anh mệt mỗi ngã mình trên chiếc giường thân quen. Căn phòng đang vắng lặng bỗng chìm trong tiếng nhạc không lời. Tiếng ghita bập bùng đưa hồn anh đi xa, thật xa...

Giờ này Minh Thi đang làm gì nhỉ? Anh chợt nhớ cô bé ghê gớm. Kể từ buổi chiều ấy đến nay anh không gặp cô Đợt chuẩn bị thi tốt nghiệp và công việc của công ty xuất khẩu Phong Lan, làm anh bận rộn tới mức phải bỏ học anh văn ban đêm. Anh muốn tập trung thi cho thật tốt, và anh cũng muốn quên cho bằng được Minh Thi, điều ấy không dễ chút nào.

Búng điều thuốc vào cái gạt tàn hình vỏ ốc, anh cho tay ra sau ót gói đầu và vẫn vợ suy nghĩ.

Đến bây giờ, Lâm vẫn chưa hiểu tại sao anh vẫn cứ vương vấn mãi tới Minh Thi, trong khi cô không thể cảm thông để đến với anh, chỉ vì anh có ông bố đang ở tù và bà mẹ có cuộc sống quá ư phóng túng. Hai người dù thế nào cũng là ba mẹ anh, tại sao Thi có thể mở miệng khuyên anh nên tránh xa mẹ ruột cơ chứ?

Cũng may là tình cảm của anh và cô còn nằm trong cái ngoặc đơn lấp lửng. Nếu đã nói lời yêu rồi, chẳng biết còn đau lòng cỡ nào nữa.

Lâm thậm thọt thở dài. Đã biết sẽ không tới đâu, sao còn buồn thế nhỉ? Trước đây khi chia tay một cô gái, Lâm cần một tuần để quên và một tuần để quen một cô gái khác. Với Thi anh không thể làm thế được, dù anh đã cố thật bận rộn và học hành, bận tới mức không đến trung tâm sinh ngữ ban đêm. Nhưng thật ra anh đã lừa dối chính mình, anh thật ngốc nghếch và tội nghiệp!

Búng vèo điều thuốc dờ qua song cửa, Lâm vào nhà tắm, thay bộ quần áo mới giặt ủi thẳng thơm và bước xuống nhà.

Bà Bạch nương mày nhìn anh:

- Con đi đâu vậy?

Lâm đến bên chiếc CB bạc:

- Con đi vòng vòng cho thoải mái một chút. Học suốt ngày căng thẳng quá!

Bà Bạch ái ngại:

- Chậc! Làm việc gì cũng phải có lúc nghỉ ngơi. Vô chừng vô độ như con chỉ rõ sinh bệnh.

Lâm nhăn mặt:

- Lúc nào đi cũng trừ con bệnh hết vậy!

- Ai trừ hồi nào? Dì lo cho con chứ bộ!

- Dì không phải lọ Con còn yêu đời lắm. Không dễ bệnh đâu.

Túm tít cười vì gương mặt xụ xuống của bà Bạch. Lâm từ từ phóng xe đi. Giờ này lẽ ra anh đã tới trung tâm sinh ngữ để đứng trên hành lang và tìm cái dáng dễ yêu của Minh Thi dưới sân. Nhưng anh đã không làm thế và tin chắc rằng mình sẽ quên, sẽ quên...

Đến quán "Mắt biếc" Lâm đẩy cửa bước vào. Không khí mát lạnh của máy điều hòa làm anh sáng khoái. Lựa cho mình một chỗ ngồi thích hợp, anh bắt đầu đảo mắt tìm những gương mặt quen.

Không phải tìm lâu. một cô gái mặc short siêu ngắn và chiếc áo thun sát nách, bó, hở rốn đã xà xuống bàn anh ngồi giọng vồn vã:

- Lâu lắm mới gặp lại. Dạo này anh... tu ở hóc nào kỹ thế?

Lâm đẩy đưa:

- Sài Gòn có trăm hay ngàn động. Anh có nói cung cũng chẳng có biết đâu. Sao? Em sống thế nào Như Ý?

- Cũng qua ngày được, nhưng không bằng trước kia vì những tay hào hoa như anh ngày càng hiếm.

Lâm bật cười:

- Vậy sao không về nhà với má? Má em thừa sức nuôi em tới già mà.

Vung tay lên cao, Như Ý nói:

- Tự do muôn năm! Em không thích được má nuôi.

Liếc Lâm một cái, cô nói tiếp:

- Nhưng nếu anh chịu, em xin tình nguyện để anh nuôi trong một năm.

Nheo nheo mắt Lâm hỏi:

- Sao chỉ có một năm thôi?

Như Ý cong cớn:

- Nuôi em một năm là anh sập tiệm rồi, còn đâu mà tới năm sau...

Lâm lại cười. Nụ cười trên môi anh chợt tắt ngấm khi Lâm thấy ông Thuận đẩy cửa kính bước vào. Theo sau anh còn có mẹ anh, bà Diệp và cả Minh Thi.

Sự xuất hiện đột ngột của họ khiến Lâm hết sức kinh ngạc. Thay vì đứng dậy chào hỏi, anh lạnh lùng phớt tỉnh.

Tiếp tục nói với Như Ý, Lâm cố tình cao ngạo:

- Anh dư sức nuôi em mười năm cung ạ! Với anh, tình là chính, chứ tiền bạc là nghĩa lý gì.

Như Ý ngã ngón ngã đầu vào vai Lâm, qua mái tóc ngắn tua tủa của cô Lâm thấy ánh mắt ngạc nhiên, bất bình lẫn khinh bỉ của Minh Thi ném về phía mình.

Thản nhiên, Lâm vừa ôm eo Như Ý vừa bung cà phê lên. Dù không tò mò, anh vẫn muốn biết mẹ anh và bà Diệp, Minh Thi và ông Thuần gặp nhau để làm gì vô cùng.

Nếu Lâm đoán không lầm, thì bà Diệp chắc hẳn là người bạn của mẹ mà trước kia ông Thuần từng có quan hệ. Hai người rủ nhau gặp người tình cũ sao còn dẫn cả Minh Thi theo làm chi kia?

Nỗi thắc mắc cứ làm anh xốn xang, Lâm trầm hẳn xuống khiến Như Ý phải hỏi:

- Có chuyện gì không ổn à?

Lâm ậm ừ:

- Hình như vậy! Nếu được, em... biến hộ anh thì tốt.

Xí vào trán Lâm, Như Ý trề môi:

- Anh... xịn vừa thôi. Mới ngọt như đường đó đã bảo người ta biến rồi. Ngán ngáy!

Dứt lời, cô nàng đứng đĩnh trở về chỗ cũ của mình. Lâm bồn chồn nhìn về phía mẹ. Anh không thể ngồi chung với gã đàn ông đã cấm sừng ba mình. Nhất là ngồi với mẹ và những người bạn của bà. Có lẽ mẹ anh thừa hiểu điều đó nên vừa rồi bà cố ý lơ anh.

Nghĩ cho cùng, không phải vì mẹ hay ông Thuần, mà vì Minh Thi.

Hừ! Cô bé từng khuyên anh nên tránh xa mẹ, nhưng cô lại đến gần bà. Đó gọi là mâu thuẫn hay đối trá nhỉ?

Bất giác Lâm chán nản chưa từng thấy, anh vừa định đứng dậy bỏ đi thì Minh Thi bước tới.

Giọng cô dịu dàng hơn bao giờ hết:

- Em ngồi xuống có phiền anh và bạn anh không?

Lâm nhìn cô:

- Không, đương nhiên là không rồi. Nhưng tại sao em lại sang đây khi bên ấy rất vui?

Minh Thi chớp mắt rồi vào thẳng vấn đề:

- Em muốn xin lỗi anh...

Lâm ngạc nhiên:

- Về chuyện gì nhỉ?

Thi mím môi, giọng chân tình:

- Em hiểu lầm anh... Em không ngờ anh là con của di Tuyên.

Mặt đỏ rần lên Thi ấp úng:

- Em thật xấu hổ vì sự tương tượng phong phú đến mức bậy bạ của mình. Nếu vừa rồi không nghe mọi người nói về anh, em vẫn còn khổ vì sự lầm lẫn bao lâu nay.

Đôi mắt Lâm sáng bừng lên vì những lời tự thú hết sức dễ thương của Minh Thi Anh hơi nghiêng đầu:

- Em đã hiểu lầm tôi và mẹ như thế nào nhỉ?

Minh Thi làm thinh. Cô bối rối vẽ những đường vòng vo trên mặt bàn.

Lâm nhếch môi:

- Có lẽ em đã nghe một thông tin sai lệch từ Phong nên mới hiểu lầm mối quan hệ của mẹ con tôi?

Minh Thi bẽn lẽn:

- Anh không giận em chứ?

Lâm chăm chú nhìn gương mặt chờ đợi của Thi rồi mỉm cười:

- Tôi đâu nhỏ mọn dữ vậy!

Minh Thi ríu rít chuyển đề tài:

- Sao cả tháng nay anh nghỉ học?

Lâm nhướn mày trêu cô:

- Tôi nghỉ bao lâu em cũng biết nữa sao?

Thi phụng phịu:

- Anh chưa trả lời câu hỏi của em đó!

Xoay tròn ly cà phê, Lâm nói:

- Thì cũng như Quang, tôi đang lo cho đợt thi tốt nghiệp.

- Lo đến mức bỏ luôn công việc ở công ty xuất khẩu Phong Lan? Bỏ mặc anh Quang loay hoay với phần trang trí nội thất?

Lâm nhỏ nhẹ:

- Tôi thật tệ đúng không? Nhưng nhớ tới những lời em đã khuyên, tôi không thể làm khác. Tôi rất sợ những gì gợi nhớ đến em.

Minh Thi bối rối trước đôi mắt sâu và ấm như có ngọn lửa nhỏ của Lâm. Dù hiện giờ điều sưởi ấm trái tim cô là những lời anh nói chứ không phải ngọn lửa nhỏ đó.

Cô lí nhí phân bua:

- Em thật đáng trách. Nhưng em không sao chịu nổi những gì anh Phong nói. Đã vậy anh không chịu giải thích rõ ràng khi em hỏi...

Lâm thở hắt ra:

- Tôi không biết phải giải thích thế nào hết, dù tôi rất đau lòng khi nghĩ rằng em xem những bất hạnh của tôi là nguyên nhân khiến chúng ta không thể thân thiết với nhau hơn.

Minh Thi vội vàng:

- Em đã nói em hiểu lắm mà...

Liếc nhanh về phía bà Tuyên, Minh Thi ngập ngừng:

- Nhưng tại sao anh Phong lại nói kỳ vậy?

Lâm bối rối trước cái nhìn trong veo của Thi, anh lảng đi:

- Kể ra dài dòng lắm. Sẽ có lúc nào đó tôi sẽ nói với em tất cả... À! Không ngờ dì em cũng quen với ông Thuần.

Giọng Minh Thi thật vô tư:

- Quen thân nữa là khác.

- Nhưng tại sao lại có em trong buổi họp mặt này kia?

- Chỉ là sự tình cờ thôi...

Lâm im lặng. Anh đặt ly cà phê xuống bàn:

- Tôi lại không nghĩ thế.

Thi ngạc nhiên:

Giọng Lâm rành rọt:

- Tại tôi hiểu mẹ tôi cũng như hiểu ông Thuần.

Anh nhìn Thi:

- Sao em không ngồi bên ấy?

Minh Thi so vai:

- Ngồi ở đó em bị lọt tằm vào ký ức của ba người. Mẹ anh, dì Điệp và ông Thuần thay phiên nhau nhắc tới những kỷ niệm xưa, trong khi em lại nôn ruột trước một lỗi lầm của mình, hiện tại. Thế là em xin phép qua đây.

Nghiêng đầu nhìn Lâm, cô tiếp tục thắc mắc:

- Sao thấy mẹ và dựng mình, anh lại tỉnh bơ không chào hỏi vậy? Anh không sợ hai người giận à?

Lâm hơi mỉa mai:

- Hai người biết rõ lý do nên tôi chẳng ngại gì cả!

Minh Thi buông một câu phê phán:

- Anh đúng là khó hiểu!

Lâm phớt lờ đi:

- Lúc này mẹ tôi đã than phiền gì về tôi?

Thi lắc đầu:

- Dì Tuyên không nói gì, chỉ có ông Thuận khen anh càng lớn càng giống cha, khen dì Tuyên khéo sanh một cậu con trai bản lĩnh.

Lâm bỗng hần học:

- Hừ! Ông ta miệt thị tôi thì đúng hơn.

Minh Thi ái ngại:

- Sao lúc nào anh cũng gay gắt với ông Thuận hết vậy?

Lâm âm ự:

- Vì ông ta xứng đáng được như thế.

Chống tay dưới cằm, Thi thắc mắc:

- Em không hiểu gì hết.

- Xin lỗi! Có những điều tôi chưa thể nói với em được.

Minh Thi nhún vai:

- Em hỏi dì Điệp cũng ra hết hà.

Lâm nhú mày:

- Tôi không nghĩ em tò mò dữ vậy!

Túm túm cười. Thi tỉnh queo nói:

- Tất cả các phát minh đều bắt nguồn từ sự tò mò đó.

Lâm nheo nheo đôi mắt sâu:

- Em nhắm mắt xem em phát minh ra được cái gì về câu chuyện của riêng tôi?

Minh Thi lém lỉnh:

- Em không phải là nhà khoa học nên không phát minh mà phát hiện. Em sẽ phát hiện ra con người thật của anh.

Lâm trầm ngâm:

- Rồi em sẽ thất vọng về tôi cho coi.

Hai người lặng lẽ nhìn nhau. Tim Minh Thi đập mạnh. Dù bữa nay Lâm có vẻ gì rất khô khan, cô vẫn không ngăn được niềm vui khi trò chuyện với anh. Cái cảm giác vỡ tung khi biết anh là con trai bà Tuyên như vẫn còn đây trong thân thể cô.

Thi đã hiểu lầm, trách lầm và khuyên... lầm anh. Cô bắt anh tránh xa mẹ ruột mình. Đúng là cô ích kỷ và bộp chộp quá mức. Tự cô đã làm khổ bản thân, và

đã khiến Lâm rời xa mình khi tình cảm của hai người đang bắt đầu thân thiết. Nếu anh có thay đổi, Thi cũng đành chịu.

Giọng là Điệp vang lên làm cô choàng tỉnh:

- Về thôi Thi ơi!

Cô nhìn anh:

- Anh có nhắn gì anh Quang không?

Lâm ngập ngừng:

- Không! Nhưng với Phong thì có...

Lúc Thi còn tròn xoe mắt, Lâm đã hạ giọng:

- Nhắn với cậu Phong là, tại sao tôi biết cậu ấy hiểu lầm tôi quá nặng.

Minh Thi hỏi hả:

- Tại sao?

Lâm xua tay:

- Đó là chuyện của đàn ông... em đừng tò mò bé con ạ.

Thi phụng phịu đứng dậy:

- Em về trước nha.

Lâm mỉm cười:

- Sẽ gặp lại ở sân trường chiều một với kem Walls.